

»Hvorfor siger du desværre?« spurgte Jytte udfordrende.

»Jo, for jeg havde unægtelig helst set, at Hr. Gaardbo ogsaa i bogstavelig Forstand var bleven min Antipode. Men især beklager jeg Sagen for Torbens Skyld. Han har her forbundet sig med en gal Mand, som i Øjeblikket kun kan have den alleruheldigste Indflydelse paa ham.«

»Og jeg glæder mig over Sagen for Metas Skyld!« sagde Jytte og knejste. »Det er forresten pudsigt at lægge Mærke til, saa tilbøjelige Mennesker er til at betragte hinanden som gale ... skrupgale ... lige til Daarekisten.«

»Det er efter min Erfaring ogsaa den Betragtning, der passer i de fleste Tilfælde.«

»Ikke desmindre vil jeg nu tage ud og ønske Meta til Lykke,« sagde Jytte. »Ogsaa fra dig, Mor! ... Farvel begge to!«

Da hun var gaaet, blev der stille en lille Tid. Asmus satte sig ned ved Tantens Seng og lod efter sin Vane Fingrene fromme paa Vesten.

»Om et godt halvt Aar kan vi nok ønske dig til Lykke med Bedstemorværdigheden, Tante Bertha.«

»Mener du det?«

»Har Jytte ikke talt om det?«

»Nej. Men jeg har jo gjort mig mine Formodninger.